

[Rytter.]

Forholdet ikke her. I Retslægeraadet er der paa mange Omraader kun een virkelig sagkyndig. Saaledes staar der f. Eks. i § 2:

„De øvrige 4 Medlemmer skal have særlig Indsigt henholdsvis i Retsmedicin, Fødselsvidenskab, Kirurgi og intern Medicin.“

Altsaa, paa visse Omraader er der kun een virkelig sagkyndig. Han har andre Medlemmer ved sin Side, men det er altsaa ikke som i Højesteret, hvor der er 9 sagkyndige med i hver Afgørelse, der bliver truffet. Derfor maa jeg være betænkelig ved, at Lovforslaget medfører, at der ligesom ved Højesteret finder en meget stærk Centralisation Sted.

Jeg vilde have ønsket, at man, naar man fremsatte Forslag til en saadan Lov, ogsaa havde spurgt Sundhedsstyrelsen, der faktisk ifølge vor Lovgivning er det Organ, som vi har at holde os til i alle Lægespørgsmaal, og at man havde faaet Sundhedsstyrelsens Erklæring om, hvorvidt det rent lægemæssigt var nødvendigt at gaa til en saadan Centralisation, som her finder Sted, for hvis det er det, ja, saa er der ikke andet at gøre. Da Sundhedsstyrelsen ikke var repræsenteret i Kommissionen, har man i Folketinget indhentet Erklæring fra den, men man ser af Sundhedsstyrelsens Skrivelse, at den er blevet forlangt meget hurtigt. Den blev forlangt i Skrivelse af 17. Marts; det varede jo et Par Dage, inden den kom derover, og allerede den 27. Marts har de, fordi Sagen er blevet fremskyndet særlig kraftigt paa Forlangende af Udvalget og Ministeriet, afgivet Erklæringen. Jeg synes godt, man kunde have givet dem noget længere Tid, om ikke paa det Tidspunkt, saa i alt Fald senere, for selve Betænkningen blev først afgivet i September Maaned; maaske havde man saa faaet mere fyldige Oplysninger.

Hvad selve Sagen angaar, ved vi alle, at det, man har indvendt mod Retslægeraadet, som det nu er, er, at det arbejder for langsomt, og at dets Afgørelser kun er, som man siger, Papirafgørelser. Først med Hensyn til Spørgsmaalet om Langsomhed: Fjerner man nu Aarsagerne hertil? Dér er det, jeg har mine store, store Tvivl. Ganske vist siger man: Nu bliver der flere Medlemmer, det maa jo da hjælpe. Det er for saa vidt rigtigt, men der kommer ogsaa mange, mange flere Sager til Retslægeraadet under den nye Ordning. Jeg tror aldrig, et Retslægeraad vil kunne blive hurtigt, thi de 7 Medlemmer af Retslægeraadet er alle hver for sig beskæftiget med anden Virksomhed. Det er dygtige Folk, der er Specialister paa

deres Omraade, men de er stærkt optaget af anden Virksomhed. Arbejdet i Retslægeraadet er noget, de maa udføre ved Siden af, og jeg tror, at der for manges Vedkommende — hvad Ministeren ogsaa var inde paa — er Tale om en virkelig Overbebyrdelse. Jeg tror ikke, et saadant Raad vil kunne komme til at arbejde saa hurtigt, som Retslivet kræver det, og man ser ogsaa, at mange kriminelle Sager trækker ud, netop fordi man skal have en Erklæring fra Retslægeraadet.

Med Hensyn til det, som jeg før nævnte, at Raadets Afgørelser ofte er Papirafgørelser, maa jeg straks sige, at jeg bruger ikke dette Udtryk saaledes, som man tit hører det anvendt ude omkring, som en Slags Haansytring, absolut ikke. Mange af Afgørelserne maa være Papirafgørelser. Naar Retslægeraadet skal udtale sig om en Mands Mentalitet, maa det udtale sig paa Grundlag af Overlægens Erklæring, den Overlæge, som har haft vedkommende Mand til Undersøgelse i flere Maaneder, og som derfor kan udtale sig om ham med stor Vægt. Nu skal altsaa Retslægeraadet udtale sig om denne samme Mand uden at have ham til Undersøgelse. Ganske vist kan det forlange at faa ham indlagt til Undersøgelse, men jeg tror ikke, det vil komme til at ske i større Omfang, thi det vilde blot yderligere forhale Sagen, hvis man skulde have to Undersøgelser. Jeg tror altsaa ikke, at man ved den foreslaaede Ordning fjerner Ankerne mod det nuværende Retslægeraad.

Saa vil Ministeren naturligvis spørge: Hvad mener da Venstre, at man eventuelt kan gøre? Vi mener, at en hel Del af disse Afgørelser med fuldt betryggende retslægevidenskabelig Sikkerhed maa kunne træffes ude omkring. Vi maa huske paa, at vi har en Institution, der hedder Embedslægeinstitutionen. Embedslægerne havde, da denne Institution blev oprettet i 1909, ikke meget Kendskab f. Eks. til retspsykiatriske Sager, men man har senere fra Lovgivningsmagts Side gjort al muligt for at bøde paa dette Forhold, man har i 1914 indført obligatoriske Kursus netop for disse Læger, og man har senere skærpet Betingelserne for at kunne opnaa Stillingen som Embedslæge, alt dette bl. a. for at de kunde have Forstand ogsaa paa retspsykiatriske Sager. Det forekommer mig derfor noget mærkeligt, at naar vi saa skal til at lovgive om et andet Forhold, saa hævder man, at de ikke har tilstrækkelige Kundskaber paa dette Omraade.

Jeg synes, der maa være en hel Del Sager, der kan afgøres af Embedslægerne.